

Az asszony kijön. Ki akart ő már jönni, hallotta a kocsizörgést... Elsápadt, amikor meglátja a kocsin ülőt. Néz egy ideig, aztán megmarkolja a nyitott folyosó ajtaját és leomlik a küszöbre.

— Maris! — ugrik le a kocsiról Csuhajda Sándor.

— Maris! — sántikál Csikós Ferenc az elájult asszonyhoz.

— Köszönöm Ferenc, hogy vigyáztál a gyerekekre meg megbecsülted az asszonyt. Olyan jót tettél velünk, amit én nem szóghatok vissza, — búcsúzkodik Csuhajda Sándor sánta Csikós Ferencről.

Felesége ott ül mellette a kocsi ülésén gyerekekkel az ülésben. Hátul a batyun Annuska és Pisti. Nándi kinn maradt béreskedni a tanyán.

— No, békessig, — rántja meg a gyeplőt s a lovak elindulnak.

— Békessig — motyogja elhomályosult szemekkel Csikós Ferenc.

A kocsi ott zötyög már a dülőút végén, ő meg még mindig ott áll a virágzó cseresznyefa mellett. S hogy bánatában nekidől a fának, fehér virágszirmok esője hull szomorú fejére...

TAVASZRÓL ÁLMODOK

*Utolsót sóhajtának végig a Dunán
a haldokló téli napok.
Fáradt bánatot sodor az ár
felhők komoran pihegnek
és én mégis tavaszról álmodok.*

*Dacban ülő várról hősi emlékeket
porlasztanak Idő-Rablók.
Riasztó sártömegek nőnek,
csattanó vizek rohannak
és én mégis tavaszról álmodok.*

*Rozsdás sikoltó láncsal karóhoz
kötik a víztől dagadt csónakot.
Borzas partokat dönt a hullám,
az ég haragja szitkot zúdit
és én mégis tavaszról álmodok.*

*Sáros ragadó ösvényeken futásban
menekülnek a csókók.
Nagy fűzek hamuba sorvadnak.
Jajdul a didergő magány
én én mégis tavaszról álmodok.*

*A felbőszült Dunán jég zajlik, halálba
indulnak rozoga hajók.
Én, eltévelyedett, felszállok,
és az Élet „tovább”-ot int,
de én mégis tavaszról álmodok.*

BARÁCIUS ZOLTÁN